
Ferdinand von Schirach

LYDIA*

„Megismerkedtem egy másik férfival”, mondja Meyerbeck felesége. Vasárnap délelőtt van. Az asszony tányérján egy elősütött zsemle, de nem nyúl hozzá. Meyerbeck viszont éhes. Mialatt eszik, a felesége nagyon gyorsan beszél. Meyerbeck gyerekkora óta dadog. Csak akkor tud folyékonyan beszélni, ha nem hallgatják.

Ma kimehetnének kocsival a tóhoz, gondolja Meyerbeck. A felesége valamilyen képes újságot olvasna, ő meg bámulná az eget. A tónál minden olyan lenne, mint mindig. Később aztán elsétálnának a pizzériába, és meginnának egy hideg sört a kerthelyiségben.

A felesége azt mondja, nem tehet róla, aztán elsírja magát. Már nagyon régóta vannak együtt. Meyerbeck föláll. Zsebre dugja a kezét, és kinéz a konyhaablakon.

*

Meyerbeck négy hónap múlva elköltözik egy negyedik emeleti lakásba: két szoba, konyha, fürdőszoba, erkély. A felesége, aki már nem a felesége, beszélt az új lakás bérbeadójával, módosította a takarékpénztári folyószámlát, és a csengő mellé új névtáblát szereltetett föl. Az első éjjel Meyerbeck kinyitja a szekrényeket a konyhában, és szemügyre veszi az edényeket, amelyeket a felesége vásárolt neki. Rengeteg edény. Meyerbeck leül egy székre. Újra dohányzik, mint a házassága előtt.

Nincs messze a lakásától a cég, ahol tizenhárom éve dolgozik. Két megálló S-Bahnnal és még pár perc gyalog. Az irodája a szerverszoba mellett van; klimatizált, ablaktalan, mennyezetvilágítással. Ámbár ő a legjobb programozó a cégnél, elhárította az előléptetést. Meyerbeck nem igazán találja a hangot az emberekkel; azt szereti, ha írásban kapja az utasításokat.

Most délben mindig a cég kántinjába megy; korábban csak a karácsonyi ünnepségre ment oda; a magas helyiség visszhangos és túl lármás neki. Es-

ténként többnyire gyorsétteremben eszik. Otthon tévét néz, hétvégén néha moziba megy. A tóhoz nem megy ki többet.

A 45. születésnapjára a felesége sms-t küld, a takarékpénztártól egy előrenyomtatott kártyát kap. A cégnél a főnöknője egy csomag pralinéval lepi meg a szupermarketből. Megkérdi Meyerbecktől, nem érzi-e magát nagyon magányosnak. „Mindig csak egyedül, Meyerbeck úr; ez senkinek nem való”, mondja. Meyerbeck nem válaszol.

*

Egyik vasárnap este Meyerbeck lát egy riportot a tévében a szexbabákról. Már adás közben bekapcsolja a laptopját, és megkeresi a gyártó weboldalát. Reggel ötig a vásárlók visszajelzéseit olvasgatja egy fórumon.

Másnap bent a munkahelyén alig bír koncentrálni; korábban is indul haza a szokásosnál. Otthon a laptopján Meyerbeck egyre újabb és újabb babákat rak össze. Arc, mellméret, a bőr színárnyalata („sápadt”-tól a „kakaó”-ig), az ajkak színe („sárgabarack, rózsza, vörös, bronz, természetes”), az ujjkormók, a szem, a haj színe. Különböző vaginatípusok vannak. Meyerbeck, most először, beteget jelent. Alszik pár órát, és amikor fölébred, tévedhetetlen bizonyossággal tudja a baba nevét: Lydia.

Nyolc hét múlva Meyerbeck kivesz egy nap szabadságot. Kora délelőtt szállítják ki a csomagot. Aláírja az átvételt a kézbesítő készülékén, és behúzza a kartondobozt a lakásba.

Puha textíliába van bugyolálva a baba; Meyerbeck örül, hogy van rajta alsónemű. A guminő nehéz, csaknem 50 kiló. Kiemeli a dobozból, a kanapéra ülteti, behozza a saját fürdőköpenyét, és Lydia vállára teríti. Kimegy a konyhába, és becsukja maga mögött az ajtót. Mindent elolvasott a bábúról. Acélcsontváza van, amely „nem enged meg semmilyen természetellenes kificamodást”, a bőrére rendszeresen vékony púderréteget kell fölvenni, hogy „bársonyos” és „élethű” maradjon. Egy óra múlva Meyerbeck visszamegy a nappaliba. Nem néz a bábura. Összehajtogatja a dobozt, és ki akarja vinni a kukába. A bejárati ajtóból visszafordul, és bekapcsolja a tévét.

Meyerbeck Lydia érkezése után tíz nappal szeretkezik vele először. Három hét múlva interneten ruhákat, cipőket, alsóneműt és egy sálát rendel neki. Megtanul főzni, hogy esténként ne kelljen étterembe járnia; Lydiával akar lenni. Gyakran néz vele szerelmesfilmeket. A munkahelyén Lydiára gondol, minden hétfőn virágot hoz neki. Esténként elmeséli neki a napját, és pár hét múltán dadogás nélkül beszél hozzá. Kondigépet vásárol, hogy

formában maradjon. Amikor éjjel Lydia mellett fekszik az ágyban, a jövőről beszél, a házról, amelyet venni akar, hogy Lydia kiülhessen a kertbe a napra, és senki ne háborgathassa.

*

Egy enyhe késő nyári délután Meyerbeck leveszi a nyakkendőjét, és kigombolja inge legfelső gombját. Korábban soha nem tett ilyet. Pár napja pezsgőt és tizenkét szál rózsát vitt Lydiának a születésnapjára; épp tizenkét hónapja volt vele. Szép év volt, gondolja ábrándosan Meyerbeck.

Fölfeszítve találja lakásának erkélyajtáját. A nappaliban a kanapé hát-támláján fekszik a baba; ruhája és alsóneműje szétszagatva, feje 180 fokkal elfordítva, lábai a kifecamodásig szétterpesztve. Szájában, ánuszában és vaginájában gyertyák Meyerbeck csillárjából. A nappali asztalán a Lydiának vásárolt rúzzsal írt felirat: „Perverz disznó”.

Meyerbeck tudja, hogy a szomszédja volt az. Már többször megfigyelte a férfit, amint áthajol ez erkélykorláton, hogy belásson az ő lakásába.

Meyerbeck eltávolítja a gyertyákat. Óvatosan normál helyzetbe fordítja vissza Lydia lábait és fejét. Orvos módjára tapogatja végig a testét, tudni akarja, eltört-e valami a csontvázában. A karjában viszi a fürdőszobába, belefekteti a kádba, és megereszti a vizet. Több mint két óra hosszat fürdeti Lydiát, közben szelíden, megnyugtatóan beszél hozzá. Puha szivacsos mosza meg a testét, kimossa a testnyílásait, megfésüli és megszáritja a haját. Néhányszor kimegy a fürdőszobából, hogy Lydia ne lássa őt sírni. Azután kiemeli a fürdőkádból, megtörölgeti, és az ágyba viszi. Óvatosan bepúderezzi a bőrét, s közben simogatja. Hálóiingat ad rá, betakarja, és eloltja a villanyt.

A nappaliban szemeteszsákba gyűri az eltépett ruhadarabokat, és melljük dobálja a gyertyákat. Letisztítja az asztalt, míg teljesen el nem tűnik a rúzzsfelirat. Az erkélyajtót beszögeli.

Ezen az éjszakán Meyerbeck kint alszik a kanapén. Többször is fölkel, hogy megnézze Lydiát. Leül az ágya mellé egy székre, és fogja a kezét.

Másnap reggel betelefonál a cégéhez; szabadságot kell kivennie – szerencsétlenség történt a családban. A következő napokban nem mozdul el Lydia mellől. Átviszi a tévét a hálószobába, könyvekből olvas föl Lydiának.

*

Négy héttel később Meyerbeck szomszédját beszállítják a sürgősségi osztályra. Eltörött két bordája és a bal kulcscsontja, heréje ütlegeléstől dagadt, két metszőfoga kiverve, a jobb szemöldöke fölötti zúzott sebet nyolc öltéssel kell összevarrni. Az elsősegélyt nyújtó orvos azt írta a jegyzőkönyvben, hogy a lakása előtt találtak rá a férfira; a mentőket az egyik szomszédaszony hívta ki.

A rendőrök kimennek a címre, és kikérdezik a házban lakókat. Amikor Meyerbeckhez csöngetnek be, ajtót nyit, de nem mond semmit. Egy nejlonzacskót nyújt át nekik, benne egy véres baseballütő. A rendőrök megbilincselik Meyerbecket, és leszorítják a földre. Nem tanúsít ellenállást. Amikor biztosak benne, hogy veszélytelen, megengedik, hogy felüljön. A bábu a hálószobában fekszik, az ágyon. Meyerbecket beviszik az őrsre.

Egy órával később egy rendőrnő megpróbálja kihallgatni. Addigra kiderítették, hogy Meyerbeck nem volt még büntetve, állandó munkája van, és elvált. A baseballütőt az interneten vásárolta; a zacskóban benne volt a számla. A rendőrnő nem sűrgeti Meyerbecket, aki annyira dadog, hogy alig tudja kimondani a nevét. A rendőrnő megkérdi tőle, hogy hívják a babáját. A férfi most pillant föl először. „Lydia”, mondja. Utána már könnyebben megy.

Az államügyészség súlyos testi sértésért emel vádat Meyerbeck ellen. Esküdtbíróság tárgyalja az ügyet; a tárgyalásra a cselekmény után tíz hónappal kerül sor. Most roppant fontos minden szó, gondolja Meyerbeck. Megbeszélte Lydiával, mit fog mondani, újra meg újra elpróbálta vele, de most a legegyszerűbb mondatok sem sikerülnek neki. Csak bólint, amikor az elnök azt kérdezi tőle, megalapozott-e a vád. A szomszéd igazolást küldött: betegsége miatt nem tud megjelenni. Tanúként csak a rendőrnőt hallgatják meg. Bemutatja a nyomozást, és beszámol Meyerbeck kihallgatásáról. Meyerbeck azonnal bevallott mindent; nem hiszi, hogy a férfi elmebeteg volna. „Csak egy nagyon magányos férfi”, mondja.

A bíróság elmeorvos szakértőt bízott meg a vizsgálattal. Az elnök nő megkérdezi a szakértőt, veszélyes-e Meyerbeck.

„Idegenszerű dolog”, állítja a pszichiáter, „bábút szeretni, de veszélyesnek nem veszélyes.”

„Gyakori az ilyen?”, kérdezi az elnöknő.

„Az utóbbi húsz évben”, mondja a szakértő, „létrejött egy iparág, amely emberszerű bábuk gyártására szakosodott, szilikonból, acél- vagy alumíniumvázzal. Az ilyen bábuk ára 3500 és 15 000 euró között van. Oroszországban, Németországban, Franciaországban, Japánban, Angliában és az

Egyesült Államokban gyártanak ilyeneket. Hamarosan számítógépet is építenek beléjük, hogy tudjanak beszélni. Tudományos igényű reprezentatív felmérés még nem készült, de a vonatkozó irodalom szerint a tipikus vásárlók egyedülálló fehér férfiak, heteroszexuálisok, 40 és 65 év közöttiek. A bábukat a gyártók weboldalain többnyire maszturbációs- és szexobjektumként hirdetik, ám tulajdonosaik gyakran olyan kapcsolatot alakítanak ki velük, amely messze túlterjed a szexualitáson; némely emberek számára élettárs lesz az ilyen bábu. Japánban még temetési szertartást is rendeznek annak a bábunak, akinek a tulajdonosa hús-vér emberrel házasodik össze.”

Meyerbeck látja, amint az államügyésznő a fejét csóválja.

„Az agalmatofília, azaz a szobrok és bábuk iránti szerelem fétis. Így nevezzük az élettelen tárgyra irányuló szexuális készletet”, folytatja a pszichiáter.

„És a férfiak beérik ezzel?”, kérdezi az elnöknő. „Hiszen egy bábu nem képes viszonzni a szerelmet.”

„Beleszeretni valakibe nagyon komplex folyamat. Először nem magába a partnerbe szeretünk bele, hanem a róla alkotott képünkbe. Minden kapcsolat kritikus szakasza akkor kezdődik, amikor a valóság elkezdi leváltani ezt a képet, azaz tényleges valójában ismerjük meg a másikat”, fejt ki a szakértő. „Az Egyesült Államokban számos példát ismerünk abszolút normális, gyakorlatias, két lábbal a földön álló nők és büntetésüket töltő férfiak között fennálló házasságokra. A nők általában társkereső hirdetések útján ismerik meg ezeket a férfiakat. Azaz tisztában vannak vele, hogy nagy valószínűséggel sosem fognak együtt élni a házastársukkal. Ezek a kapcsolatok mégis stabilak. Ugyanezzel a jelenséggel van dolgunk Meyerbeck úr esetében. Az asszonyok bebörtönzöttek iránti szerelmének sosem kell kiállnia a valóság próbáját. Meyerbeck úrnak a bábujá iránti szerelme soha nem teljesebben be valóságosan. Ez jó eséllyel szavatolhatja ennek a szerelemnek a stabilitását. Ez egy tartósan boldog kapcsolat.”

Meyerbecket hat hónap felfüggesztett börtönbüntetésre ítélik. Az elnöknő kifejti, hogy mindenki tetszése szerint élheti az életét, az államnak semmi köze ehhez mindaddig, amíg abból senki másnak nem származik kára. „Mégis el kell ítélnünk önt a tettéért. Meggyőződésünk, hogy a bábujá ellen elkövetett rongálást ön az élettársa elleni támadásként élte meg. Nem tartjuk veszélyesebbnek önt, mint bármely férfit, akinek megerőszkolták a feleségét. Ám tettét az sem igazolná, ha Lydia élő ember lenne: önvédelemre csak akkor hivatkozhatna, Meyerbeck úr, ha épp bekövetkezik vagy közvetlenül fenyeget a támadás. A szomszédjának az agressziója azon-

ban már rég megtörtént, az önvédelem jogának hatálya alá tartozó védekezésről tehát már nem lehetett szó. Amit a szomszédjával tett, az tehát bosszú volt, Meyerbeck úr – olyan indíték, amelyet meg tudunk ugyan érteni, de amelyet jogrendünk elítél.”

*

Otthon Meyerbeck behúzza a függönyt, hogy kettesben lehessen Lydiával. Egy felfüggesztett büntetés nem akkora tragédia, mondja neki. Mesél neki a tárgyalásról, az elnöknőről és a saját félelméről. Jóval később Lydia feje Meyerbeck karján nyugszik. „Ez egy tartósan boldog kapcsolat”, gondolja a férfi. Biztos benne, hogy helyesen cselekedett, hogy meg kellett tennie, bármit mondott is a bírónő.

Azután elalszanak.

TATÁR SÁNDOR fordítása